

den overordentlig store Betydning, som Bankvirksomhed har for det moderne Samfund.

Det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) udtalte, at der ved dette Lovforslag ikke kom til at foreligge nogen Reform af vort Bankvæsen, man havde skammelig forsømt det Tidspunkt, da en saadan Reform kunde være gennemført. Jeg skal ikke komme dybt ind paa hans Bemærkninger. Det ærede Medlem mindede om et Ordsprog, jeg skal minde om et andet: Om hundrede Aar er alting glemt. Man har ikke behøvet hundrede Aar, før man fra det ærede Medlems Partis Side har glemt, hvad der skete for hundrede Aar siden med vor Nationalbank, da den var en Statsbank, da Staten regulerede det hele, som det ærede Medlem ynder at udtrykke det. Det ærede Medlem spurgte mig, hvor ofte Finansministeren har benyttet sig af sin Adgang til at deltage i Nationalbankens Direktioner i Anledning af Diskontoforandringer. Jeg kan ikke positivt sige, hvorledes det forholder sig, men saa vidt mig bekendt deltager Finansministeren hver Gang i disse Direktioner, det er mig i alt Fald bekendt, at den nuværende Finansminister har deltaget i de Møder, som gik forud for de to sidst stedfundne Nedsættelser af vor Diskonto. Jeg skal heller ikke i denne Forbindelse følge det ærede Medlem eller det ærede Medlem for Københavns Afd. Valgkreds (Schovelin) med Hensyn til Bemærkningerne om Nationalbanken i det hele taget, men jeg tror, det ogsaa beror paa et Fejlsyn hos det ærede Medlem, naar han mener, at vor Nationalbanks Diskonto ikke har været holdt paa en tilfredsstillende Fod her hjemme. Nationalbanken er ikke saaledes Herre over, hvor stor dens Diskonto skal være. Der synes i det hele taget hos mange Mennesker at herske den Opfattelse, at Rentefoden er noget, man ganske mekanisk sidder og bestemmer sig til, hvad den ingenlunde er. Den danske Nationalbank har saa vidt mig bekendt i Virkeligheden gjort, hvad den kunde, for at holde sin Diskonto nede, og fra sagkyndig Side vil man endogsaa mene, at Nationalbanken til Tider har forsømt at gaa op med sin Diskonto, hvor den i Landets Interesse burde have gjort det, saaledes da vi sidst havde de høje Diskontosatser i Udlandet. At Nationalbanken kunde være og maaske burde være noget mere bevægelig paa dette Omraade, er en Sag for sig, men det ligger ganske udenfor denne Diskussions Ram-

mer at komme dybere ind herpaa. En Ting, som imidlertid er aabenbar for alle, er Nationalbankens maanedlige Balancer. Hvis det ærede Medlem vil følge dem, vil han se, at Nationalbanken saa godt som altid har sin Seddeludstedelsesret fuldt udnyttet, og det er et Symptom paa, at den ikke kan gaa til en lavere Diskonto.

Fra forskellig Side er paatalt den mangelfulde Revision, som det maa indrømmes finder Sted overalt i vore Banker, Sparekasser, Aktieselskaber, overhovedet i alle vore økonomiske Foretagender. Jeg er fuldkommen villig til at indrømme dette. Ogsaa jeg finder, at vor Revision er mangelfuld, ja ikke blot det, men at den er uundvending mangelfuld, besynderlig mangelfuld, men jeg synes ikke, der er andet dertil at sige, end at Befolkningen dog efterhaanden maa blive klog paa dette Forhold og drage Omsorg for, at det rettes, den er jo uindskrænket i sin Myndighed i saa Henseende. Ad Lovgivningens Vej at give fastere og bedre Regler for Revisionens Udførelse anser jeg for haabløst og udelukket, thi det, som er i Vejen herhjemme, tror jeg ikke saa meget er, at de, som vælger Revisionen, ikke ønsker en dygtig og sagkyndig Revision, som det er dette, at der ikke er tilstrækkelig mange Folk, der har lært at revidere. Det er, jeg vil ikke sige en Kunst, men dog noget, som skal læres, som man skal kunne, og Antallet af de Personer, som er denne Opgave fuldt ud voksne, er ikke for Tiden tilstrækkeligt. Man maa imidlertid ikke glemme, at de senere Aar ogsaa paa dette Omraade har budt en ganske tilfredsstillende Udvikling; der er ikke Tvivl om, at baade Trangen og Evnen til en bedre Revision netop i de sidste Aar har udviklet sig overordentlig meget.

De ærede Medlemmer fra Næstved (Andreasen) og Saksøbing (Rørdam) var inde paa en Omtale af, hvor vidt man ikke burde forbyde Medlemmer af en Bankbestyrelse at sidde i Bestyrelsen for andre økonomiske Foretagender. Det er den Slags Ting, man naturligvis ved første Øjekast let kommer ind paa, det forekommer en at være betryggende, uden at det dog egentlig er det. Vanskeligheden bestaar deri, at ogsaa dette undertiden er Udtryk for berettigede Interesser. Personligt skal jeg for øvrigt erkende, at det forekommer mig, at man fra Bankdirektørens Side er alt for ivrig efter at komme til at sidde i Bestyrelse for andre Selskaber. Det er en Ivrighed, som desværre